

Księga Wyjścia

Rozdział 32

1. A lud widząc, że Mojżesz zwlekał z zejściem z góry, zebrał się przy Ahronie oraz do niego powiedział: Wstań, zrób nam bogów, którzy by szli przed nami; gdyż z Mojżeszem tym mężem, który nas wyprowadził z ziemi Micraim nie wiemy co się z nim stało. 2. Zaś Ahron do nich powiedział: Zdejmijcie złote zausznicze, które są w uszach waszych żon, waszych synów i córek, oraz je do mnie przynieście. 3. Zatem cały lud zdjął złote zausznicze, które były w ich uszach i przynieśli je do Ahrona. 4. Więc wziął z ich ręki, uformował i zrobił z tego litego cielca. Zatem powiedzieli: Oto twoi bogowie, Israelu, którzy cię wyprowadzili z ziemi Micraim. 5. A gdy Ahron to ujrzał, zbudował przed nim ofiarnicę oraz zawołał, mówiąc: Jutro uroczystość dla WIEKUISTEGO! 6. Zatem nazajutrz wcześniej wstali, składali całopalenia oraz przyprowadzili opłatne ofiary. A lud zasiadł, aby jeść i pić, i powstał do zabawy. 7. Zaś WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Idź, zejdź, bo skaził się twój lud, który wyprowadziłeś z ziemi Micraim. 8. Szybko zboczyli z drogi, którą im wskazałem; zrobili sobie litego cielca, kłaniali mu się oraz mu ofiarowali, mówiąc: Oto są twoi bogowie, Israelu, którzy cię wyprowadzili z ziemi Micraim. 9. WIEKUISTY także powiedział do Mojżesza: Widzę ten lud; że to lud twardego karku. 10. Zostaw Mnie teraz, a rozpali się na nich Mój gniew; i ich zgładzę, a z ciebie uczynię wielki naród. 11. Zatem Mojżesz błagał swojego Boga, WIEKUISTEGO, mówiąc: Czemu, o WIEKUISTY, ma się zapalić Twój gniew przeciwko Twojemu ludowi, który siłą oraz przemożną ręką wyprowadziłeś z ziemi Micraim? 12. Czemu mają powiedzieć Micrejczyzy, mówiąc: Wyprowadził ich na zgubę, aby ich pozabijać w górach i by ich zgładzić z powierzchni ziemi? Odwróć się od Twojego zapalczego gniewu i ulituj się nad nieszczęściem Twojego ludu. 13. Wspomnij na Twoje sługi Abrahama, Ic'haka i Israela, którym złożyłeś na Siebie przysięgę oraz im powiedziałaś: Rozmnożę wasze potomstwo jak gwiazdy nieba, i całą tę ziemię, o której mówiłem, oddam waszemu potomstwu, więc odziedziczą ją na wieki. 14. A WIEKUISTY użalił się nad cierpieniem, o którym mówił, że sprowadzi je na Swoją lud. 15. Zatem Mojżesz zawrócił, zszedł z góry, a w jego ręce dwie Tablice Świadectwa, tablice zapisane z obu stron; bo były zapisane z jednej i z drugiej strony. 16. A tablice były dziełem Boga, a pismo było pismem Boga, wrytym na tablicach. 17. Zaś Jezus, syn Nuna, usłyszał głos ludu, który wykrzykiwał oraz powiedział do Mojżesza: W obozie odgłos wojenny. 18. A on odpowiedział: Ani to odgłos krzyku zwycięstwa, ani odgłos krzyku porażki; ja słyszę jakby głos śpiewów. 19. Także stało się, kiedy zbliżył się do obozu i zobaczył cielca, i płąsy że zapalił się gniew Mojżesza; więc zrzucił ze swoich rąk tablice oraz skruszył je u stóp góry. 20. Wziął także cielca, którego zrobili, oraz spalił go w ogniu, startł go w proch, rozsypał na wodzie i napił nią synów Israela. 21. I Mojżesz powiedział do Ahrona: Co ci uczynił ten lud, że sprowadziłeś na niego tak wielki grzech? 22. A Ahron odpowiedział: Niech się nie zapala gniew mojego pana. Ty znasz ten lud, kiedy jest rozzłoszczony. 23. Powiedzieli do mnie: Zrób nam bogów, którzy by

szli przed nami; gdyż z Mojżeszem tym mężem, który nas wyprowadził z ziemi Micraim nie wiemy co się z nim stało. **24.** A kiedy do nich powiedziałem: Kto ma złoto, niech z siebie zdejmie dali mi, więc wrzuciłem je w ogień i oto powstał ten cielec. **25.** Zaś Mojżesz widział jak wyuzdany był lud, gdyż Ahron doprowadził go do wyuzdania, do hańby wobec ich przeciwników. **26.** Zatem Mojżesz stanął w bramie obozu i powiedział: Kto jest za WIEKUISTYM do mnie. I zebrali się koło niego wszyscy synowie Lewiego. **27.** Więc do nich powiedział: Tak mówi WIEKUISTY, Bóg Izraela: Niech każdy przypasze swój miecz do swojego biodra oraz przechodźcie po obozie tam i z powrotem, od bramy do bramy, i zabijajcie; każdy swojego brata, każdy swojego przyjaciela i każdy swojego krewnego. **28.** Zatem synowie Lewiego uczynili według słowa Mojżesza i owego dnia padło z ludu około trzech tysięcy ludzi. **29.** A Mojżesz powiedział: Dzisiaj upęnomocnijcie wasze ręce dla WIEKUISTEGO, aby dzisiaj było wam dane błogosławieństwo, gdyż niejeden był przeciw swojemu synowi i przeciw swojemu bratu. **30.** A nazajutrz stało się, że Mojżesz powiedział do ludu: Wy zgrzeszyliście wielkim grzechem; ale oto wstąpię ku WIEKUISTEMU i może uzyskam przebaczenie za wasz grzech. **31.** Zatem Mojżesz zwrócił się do WIEKUISTEGO i powiedział: O, zgrzeszył ten lud wielkim grzechem, gdy zrobił sobie złotych bogów. **32.** Ale teraz, czy możesz przebaczyć ich grzech? A jeśli nie wymaż mnie z Twego zwoju, który napisałeś. **33.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Tego, który Mi zgrzeszył tego wymażę z Mego zwoju. **34.** Zaś teraz idź, prowadź ten lud tam, dokąd ci mówiłem. Oto Mój anioł idzie przed tobą. Ale w dzień Mojego rozrachunku rozliczę się z nimi za ich grzech. **35.** I WIEKUISTY poraził lud za to, że zrobili cielca, którego wykonał Ahron.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012